

Святкове вітання : «Тобі, моя мамо, доземний уклін!»

Мета: виховувати у дітей почуття любові до найдорожчої людини, бажання їй допомагати, приносити радість; зміцнювати почуття вдячності, любові та поваги до бабусі; розвивати зв'язне мовлення учнів, їх творчі та артистичні здібності; збагачувати словниковий запас, вчити виразно інтонувати поетичні твори, співати пісні, танцювати.

Обладнання: святково прибраний зал, запис пісні Б.Олійника «Пісня про матір», вислови про маму, фото та ілюстрації до теми, чисті аркуші, олівці, подарунки мамам зроблені власноруч, лялькові герої (костюми) для вистави.

Святу передувала значна підготовка: учні виготовляли запрошення матусям, вітальні листівки, писали опис "Моя матуся", виготовляли подарунки.

Хід свята :

(під звучання запису пісні Б.Олійника «Пісня про матір»)

Ведуча 1: Яке велике щастя жити в цьому світі, усміхатися сонечку, чути грайливу пісню струмочка, веселий спів пташок навесні, бачити безмежне блакитне небо, а темної ночі - міради яскравих зірок, милуватися різнобарвними квітами на землі, ходити босоніж по зеленій травичці і відчувати приємний дотик холодної роси... Справді - це велике щастя. І всьому цьому ми завдячуємо найдорожчій людині у світі – своїй рідній матусі, яка народила нас, дала цю радість життя. Це ж з її крові і плоті ми з'явилися у цей надзвичайно прекрасний світ, це ж її турботами виплекані, виховані, нагодовані ми виростили і йдемо по землі.

Ведуча 2: Мама! Найрідніша людина у світ, найдорожча бо вона дала нам найбільше – щастя жити. Вона нам прощає, вона нас любить і захищає, пригортає крильми величезної материнської любові, де б ми не були. Бо вона - мати... Мати,ненька,матуся,матінка,мамочка – єдина людина у світі , яка не буває байдужою до своїх дітей. У ній стільки милосердя, співчуття,турботи, ласки...

Ведуча 1:

Нехай світанок цей травневим святом

Над цілим світом зоряно цвіте.

Хай сяє сонцем в серці слово мати,

Таке незгасне, вічне, молодо-ясне.

Шановні гості! Дорогі діти, батьки! Вітаємо Вас з Святом Матері!

Ведуча 2:

Знаю я слово у цілому світі

Краще й тепліше від сонця і квітів.

Слово це пестить, голубить і гріє,

В душу дитячу вселяє надії.

Помандрувало від роду й до роду

І освятило людину й природу.

Хай же це слово завжди буде святом -

Будемо маму свою шанувати.

Ведуча 1: Мама, мати, матуся... Скільки спогадів і тепла таїть це магічне слово, бо ним ми звертаємось до найближчої, найкращої, найкращої, наймилішої для нас людини. Тільки вона нічого не пожалкує для своєї дитини, це вона в хвилину небезпеки ніколи не згадає про себе, все віддасть для того, щоб захистити свою дитину, зазнає будь-яких труднощів, щоб жилося їй краще. Віддасть усю свою мудрість душі, тепло свого серця, своє здоров'я.

Ведуча 2: Любов материнська не знає кордонів, страху, сумнівів. Вона очищає нас, зігріває, зупиняє нас перед безоднею. Мати тяжко страждає, якщо її дітей спіткало лихо, і розквітає, стає молодшою, веселішою, сильнішою, коли бачить, що її діти виросли порядними людьми.

Ведуча 1: Слово "мама" росте з нами тихо, як ростуть дерева, сходить сонце, розквітає квітка, як тихо світить вечорова зоря, і гладить по голівці рідна рука. Мати – захист і притулок для дитини, вона її опора і совість. Все, що є в нас найкращого, все від неї, від рідної неньки.

Ведуча 2: У травні, коли прокидається від сну природа, коли дзвенить у блакиті пташиний спів, коли травами і квітами замаїться земля, теплий весняний вітер приносить до нас Свято Матері. Походить це свято зі Сполучених Штатів Америки.

Ведуча 1: А в Україні це свято вперше відзначали в 1929 році у Галичині. Символом пам'яті в цей день стала квітка на грудях дітей: рожева означала шану живій матері, біла - померлій.

Хлопчик:

Мама! Найдорожче слово в світі.
Де б не був ти, що б ти не робив,
Назавжди вона твій шлях освітить
Ніжним серцем, відданим тобі.

Дівчинка:

Це слово ніжністю багате,
Воно — неначе сонця цвіт.
Прийми, матусю, в своє свято
Наш уквітчаний привіт!

Танець «Метелики та квіти»

Ведуча 2: Мама встигають скрізь: і вдома, і на роботі. Тому, що у нашої мами невтомні руки і золоте серце.

Хлопчик:

Я прокидаюся рано -
І зразу, хоч ще не встаю,
Тільки спросоння погляну,
Бачу матусю свою.

Дівчинка:

Мати - досвітня пташина,
Здосвіту вік не зімкне,
Ходить по хаті навшпиньки,
Щоб не збудити мене.

Хлопчик:

Мати - то сонечко рідне,
Сонечко, ясне, земне,
Слово її заповітне
Гріє і живить мене.

Ведуча 1: Ми часто дивуємося, як мама все встигає зробити, як про все може здогадатися, як усе вміє і знає? І ось відповідь на наші запитання.

Бруно Ферреро «Коли Бог творив маму»

Одного разу добрий Бог вирішив створити... маму. Шість днів та ночей Він роздумував і експериментував. Та ось з'явився ангел і каже:

– Ти стільки часу тратиш на неї!

– Так... Але чи ти читав вимоги замовлення? Вона повинна складатися зі 180 рухомих частин, які можна було б при потребі замінити, її поцілунок має лікувати все – від зламаної ноги до розчарування в коханні, також вона мусить мати шість пар рук.

Ангел похитав головою і недовіжливо спитав:

– Шість пар рук?

– Не в руках проблема, – відповів Бог, – а в трьох парах очей, що вона повинна мати.
– Аж стільки! – скрикнув ангел.
Бог ствердно кивнув. Потім додав:
– Одну пару, щоб бачити через зачинені двері, коли питає: «Що ви там робите, діти?», навіть якщо вона вже знає, що вони роблять. Іншу пару – на потилиці, щоб бачити те, що не мала би бачити, але що має знати. Ще іншу пару, щоб таємно сказати синові, який попав у халепу: «Розумію, сину, і люблю тебе».
– Господи, – сказав ангел, – вже пізно, йди відпочивати.
– Не можу, – відповів Господь. – Вже майже закінчую.
Ангел поволі обійшов навколо моделі матері.
– Надто ніжна, – сказав, зітхаючи.
– Але витривала! – відповів Господь із запалом. – Ти не можеш уявити собі того, що може зробити чи перетерпіти мати.
– Вміє думати? – спитав ангел.
– Не тільки думати, а вміє також дуже добре користуватися своїм розумом і пристосовуватися до обставин.
Тоді ангел схилився над моделлю і доторкнувся пальцем до її обличчя.
– Тут щось стікає, – сказав здивовано.
– Так, це – сльоза, – відповів зі смутком Бог.
– А для чого вона? – спитав ангел.
– Щоб висловити радість, смуток, розчарування, біль.
– Господи, Ти – справді геній! – вигукнув захоплено ангел.
Тихим меланхолійним голосом Бог прошепотів:
– Правду кажучи, це не Я створив... ту сльозу...

Хлопчик:

Колисанки вечорами
Нам співали наші мами.
А тепер пора і нам
Заспівать для наших мам.

Дівчинка:

Хай дзвенить по всюди пісня
Про найкращих наших мам!
Ми за все, за все на світі
Щиро дякуємо вам!

Звучить пісня «Мама і Сонечко»

Ведуча 1: В усіх піснях і заклинаннях ми бачимо маму на зорях – вранішніх і вечірніх. І сама вона давно стала зорею, образом усього нашого життя – незгасним, немеркнучим у пам'яті. Зорею, що світить звідусіль, - з усіх доріг і відстаней. Діти, а ви часто дивитесь на мамині і бабусині руки? Які вони?

Дівчинка:

Вони від роботи шореткі,
Але найкращі, найтепліші, найрідніші...
Мамині долоні теплі й ніжні
Вони зігрівають, як сонце весни.
Коли ти засмучений, або хворий трохи
Вони доторкнуться - й хворобу зняли.
Коли в душі хмарно або грім гримить
Завжди поряд рідна матуся стоїть.

Хлопчик:

Підняли мене з колиски

Ніжні руки мами.
Берегли від горя-лиха
Днями і ночами.
Вчили на землі стояти
І ходити вчили,
А коли бувало важко -
Додавали сили.
Працьовиті та невтомні,
Ласкою зігрті.
Руки мамині для мене
Найсвятіші в світі.

Гра «Впізнай мамині руки»

(Дитина повинна впізнати мамину руку із зав'язаними очима).

Ведуча 2: Мати, як сонечко, зігріває вас усе життя. Вам завжди потрібна її ласка, погляд, ніжне слово. І чим більша ваша любов до неньки, тим світліше і радісніше життя. Це тому, що вона вам бажає тільки добра. Умійте цінити любов матері, не ображайте її різким словом, неслухняністю.

Хлопчик:

Бува таке, ми скажем прямо,
Що через нас сумують мами.
Тож всі сьогодні просим Вас -
Усі діти: Пробачте, любі мами, нас!

Дівчинка:

Мамо рідна, добра, мила!
Як іще назвуть тебе?
Це для мене ти пошила
З шовку плаття голубе!

Хлопчик:

Ти мені читаєш книжку,
Хочеш розуму навчить.
Ляжу спати - ходиш нишком,
Щоб мене не розбудить!

Дівчинка:

Захворію хоч злегенька -
Цілу ніч не будеш спать.
Тож, дозволь, тебе, рідненька,
За усе поцілувать!

(Діти підходять до своїх мам і цілують їх, дарують квіти).

Ведуча 1: Мама... Вдумайтесь, діти, як гордо звучить це слово. В народі живе багато хороших, ласкавих слів про матір. Ми не знаємо, хто вперше сказав, але вони часто повторюються і переходять від одного покоління до іншого, з вуст в уста.

Конкурс прислів'їв та приказок про маму.

(Діти розповідають підготовані раніше прислів'я та приказки до теми)

Хлопчик:

Можна у світі чимало зробити:
Перетворити зиму на літо,
Можна моря й океани здолати,
Гору найвищу штурмом узяти,

Дівчинка:

Можна пройти крізь пустелі і хащі,

Тільки без мами не можна нізачо.

Бо найдорожче стоїть за словами:

"В світі усе починається з мами!"

Ведуча 2: Мама! Найрідніша людина у світі, найдорожча, бо вона дала нам найбільше — щастя жити. У кожного з нас своя мама і її образ супроводжує нас усе життя. Її тепла посмішка, лагідні руки, найрідніший голос, її похвала чи застереження живуть у кожному з нас з дитинства і до кінця наших днів. Вона нам прощає, вона нас любить і захищає, пригортає крильми величезної материнської любові, де б ми не були. Бо вона — мати...

Ведуча 1: Мати, ненька, матуся, матінка, мамочка — найрідніша людина у світі. У ній стільки милосердя, співчуття, турботи, ласки... У кожного в цьому світі своя мама, і звісно, вона — найкраща.

Вистава за твором М. Пляцковського «Лелека та його учні» (ляльковий театр (або інсценізація) у виконанні дітей)

Лелека та його учні

Задумав учений Лелека лісову школу відкрити.

Вирішено – зроблено.

Зібрав він малюків на перший урок. Умостилися вони за парти й дивляться на суворого вчителя.

Напимав Лелека на дошці крайдою слово.

- А тепер, - каже він, - нумо його по складах читати. Повторюйте за мною: МА-МА.

Мовчать малюки, неначе води в рот набрали.

Підійшов Лелека до Ягнятка:

- Ну ж бо, скажи ти!

Та хоч як старалосся Ягнятко, в нього тільки МЕ-МЕ й вийшло.

Підійшов Лелека до сіренького Цапка.

А в того й зовсім БЕ-БЕ вийшло.

Поправив Лелека окуляри на дзобі та й каже наляканому Песикові:

- Тепер ти спробуй!

Розкрив Песик пащу «ГАВ-ГАВ!»

Насупився вчитель:

- О-о, та ти взагалі не можеш ні бе, ні ме!

Підійшла черга Поросятка.

Поросятко пророжало: «РОХ-РОХ!»

А Бичок промукав: «МУ-МУ!»

А Гусятко прогелготало: «ГА-ГА-ГА!»

А Кошенятко провуркотіло: «МУР-Р!»

А Курчатко пропищало: «ПІ-ПІ!»

А Горобчик проспівав: «ЦІНЬ- ЦВІРІНЬ!»

- Ну гаразд, - сказав учений Лелека й поставив уаімзвіряткам «12». Тому що кожне з них правильно сказало слово «МАМА», та тільки своєю мовою.

Ведуча 2: Серед усіх мам світу, у цьому залі – наймиліші, найрідніші, бо вони – наші! Любі матусі, спробуйте розпізнати про кого з вас зараз піде мова?

Конкурс для мам: «Портрет матусі»

(Ведуча читає словесний портрет матусь, написаний дітьми, мами розпізнають себе)

Ведуча 1: Коли мама бачить нас здоровими, веселими й жартівливими, тоді вона щаслива. А коли виростають діти й набираються сили, вилітають з рідного гнізда, немов пташенята. Проводжаючи свою дитину в дорогу, мати завжди дарувала їй щось із рідної оселі. Любому Васильку-синочку – найкращу сорочку і рушник вишиваний на щастя, на долю, щоб не забував дороги до рідного дому. А Галинці та Маринці дарувала по хустинці.

Пісня «Сорочку мати вишила мені»

Ведуча 2: Але де б вони не були , завжди пам'ятають про материнський дім. Їх приваблює запах домашнього хліба та квітів, які сіяла мати біля хати. Добрі й уважні діти не забували привезти з собою подарунки. Мати клала їх на стіл поряд з хлібом , промовляючи: «Нехай люди бачать, а онуки вчаться матір поважати і честь берегти».

(Тихо звучить запис пісні «Чорнобривців насіяла мати»)

Хлопчик :

Як добре нам жити і знати,
І вірити, друзі, весь час,
Що кращого слова, як Мати,
Немає у світі для нас.

Дівчинка:

Вона, мов зоря світанкова,
Як хліб і людська доброта,
Як мова твоя колискова,
Як доля і правда свята.

Ведуча 1: Крім нашої земної неньки маємо ще й Небесну Матір – Пресвяту Діву Марію – нашу заступницю і помічницю у всіх земних випробуваннях. Тож, не забуваймо молитися до неї за наших рідних матерів.

Ведуча 2: З образом матері пов'язуємо також і найдорожче нашому серцю: рідний край, квітучий сад, запашний степ, рідну оселю, солов'їну мову, червону калину – все це наша Батьківщина, що зветься Україною.

Тож любімо, шануймо, бережімо її, як матір, та будьмо гідними її синами і доньками.

Хлопчик: Ой, маю я три матері, та всі три хороші!

Три матері, три квіточки, три краснії рожі!
Перша мати – непорочна, як лілея біла,
І з дитятком немовлятком Пречистая Діва.
Друга мати – це найкраща в світі є країна –
Земля наша, наша славна ненька – Україна.
Третя мати – що ж про неї гарного сказати?
Це ласкава, любя, мила – рідна моя мати!

Ведуча 1: Мама! Мати! Матуся! Скільки спогадів, тепла і ласки таїть це магічне слово, бо називає людину, чия любов не знає меж, чиїми грудьми вигодувано весь світ. Це перше слово, мовлене нами, на все життя залишається дорогим у серці. У хвилини радості й печалі пташкою надій злітає з наших вуст, тамує біль.

Ведуча 2: Найніжніші почуття, любов, шану віддають сьогодні наші діти найріднішим, найдорожчим у світі – своїм матерям. Любі наші матусі! Лагідні, теплі й чуйні ваші руки підтримують нас кожен день. Ваші думки і серце кожную хвилину біля своїх доньок і синів. Ми схилиємо голови перед любов'ю й добротою, перед мудрістю і терпінням вашим, дорогі наші мами. Хай доля дарує вам побільше радості, усмішок та хорошого настрою.

Пісня «Посмішка»

Ведуча1: Гарним знаком був звичай рано вранці зібрати росяні пелюстки яблуневого цвіту й осипаючи ними голову матері , промовляти такі слова:

«Щоб ти, матінко, була здоровою, щоб ніколи не хворіла, щоб не знала горя, щоб завжди була радісною і щасливою.»

Ведуча 2: *(запалює маленьку свічку)* Якщо діти не могли приїхати до матері, а дуже хотіли дізнатися про її здоров'я, вони запалювали свічку, ставили біля образу Богородиці й промовляли: «Свічко, свічечко, гори, на матінку укажи. В щасті, долі щоб жила, здоров'ячко берегла.»

(Діти виходять і всі разом:)

Є у мене найкраща у світі матуся,
За неї до тебе, Маріє, молюся,

Молюся устами, чистим серденьком,
До тебе, небесна, Ісусова Ненько!
Благаю у тебе дрібними словами
Опіки та ласки для рідної мами.
Пошли їй не скарби, а щастя і долю,
Щоб дні їй минали без смутку і болю.
Рятуй від недуги матусеньку милу,
Даруй їй здоров'я, рукам подай силу,
Щоб вивела дітей у світ той. У люди,
Щоб ними раділа – пишалась усюди.
За це я складаю в молитві долоні
До тебе, царице, на сонячнім троні.

Ведуча 1: Із тисяч слів землі, слову "мама" дарована своя доля. Нема на цьому слові ні плям, ні тіней. Тому-то всі інші слова, ставши на коліна, бажають сповідатись перед ним.

Ведуча 2:

Та як тільки промовляти буду
Слово Мати - слово-дивосвіт, -
І живі, і мертві, встаньте, люди!
Встаньте, діти грізних наших літ!
Випрямтеся, трави на очах!
Встаньте квіти! Встаньте, горді гори!
Небеса піднявши на плечах!
Вислухайте стоячи натхненне
І збережене в усій красі
Слово це прадавнє і священне!
Випростайтесь! Встаньте!
Встаньте всі!

(Всі діти встають, а потім вручають мамам зроблені власноруч подарунки - вітальні листівки, вишивки, квіти, малюнки тощо. Все це робиться під фонограму пісні " Аве,Марія! ")

Ведуча 1:

Рідна мати... вона – любов, вона печаль і вітха,
Жива вода на виразки душі.
Поки живе – обереже від лиха,
Від горя захистить на вік.

Ведуча 2:

Мати піде, в серці лишить рану –
Всохне корінь твій і верховіть.
Закликаю: бережіте Маму,
Діти світу, Матір бережіть.

Дівчинка:

Допоки мати жива, поспішайте сказати
Найніжніші слова: рідна мамо! Живи!
Найдорожча у світі – це ти!

Хлопчик:

Хай сніги не падають на скроні,
Квіти щоб і пахли, і цвіли.
Щоб у мам не морщились долоні,
І щоб мами вічними були!

Звучить пісня Бориса Олійника "Поєма про матір"

Посіяла мати літа свої, літечка житом,

Прибрала планету, послала стежкам споришу.

Навчила дітей, як у світі по совісті жити.

Зітхнула нелегко і тихо пішла за межу.

- Куди ж це ви, мамо? – сполохано кинулись діти.

- Куди ви, бабусю? – онуки біжать до воріт.

- Та я недалечко, де сонце лягає спочити

Пора мені, діти, а ви вже без мене живіть.

- Та як же без вас ми, та що ж ви надумали, мамо?

- А хто нас, бабусю, у сон поведе по стежках?

- А я вам лишаю всі райдуги із журавлями,

і срібло на травах, і золото на колосках.

- Не треба нам райдуг, не треба нам срібла і злата.

Аби тільки ви нас чекали завжди край воріт.

Та ми переробим усю вашу вічну роботу.

Лишайтеся з нами, навіки лишайтесь, не йдіть.

Вона посміхнулася красива і сива, як доля.

- Лишайтеся щасливі! – і стала натрудженим полем.

На цілу планету, на всі покоління й віки.

Хлопчик:

Дарунків, золота не маєм,

Щоби до ніг тобі зложити,

Однак тут спільно присягаєм,

Що допоки будем жити, -

Дівчинка:

Любов сердець своїх маленьких,

Тобі дамо, кохана ненько,

Щоб діти всі, цілого світу

Тобі співали «Многая літа».

Під запис пісні «Многая літа» свято закінчується.